

а серйозний аналіз помилок та недоліків

так емоційно виступає, значить вона всім серцем уболіває за загальну справу. Варто окремо сказати про групи підтримки. Хоча вони й не впливали на оцінки своїх команд, та особливо вирізнялися уболівальники зі Львова, Чернівців та Ковеля. Часто навіть здавалося, що ми на футбольному стадіоні, і це також добре, бо видно живу душу колективу.

Домашнє завдання завжди вважалося найлегшим серед завдань конкурсної програми (загалом їх було п'ять), бо у кожного учасника було достатньо часу для підготовки. Як і очікувалося, всі домашні завдання виконані на хорошому рівні. А от щодо інших етапів, то тут не все пройшло гладко. Зрештою, це було видно з оцінок журі. Якщо коротко підсумувати, зауважу, що сьогодні нам ще, на жаль, не вистачає уміння вільно імпровізувати.

У типових ситуаціях під час посадки пасажирів на пероні чи у вагоні все виглядало досить нормально, а от зацікавити пасажирів, запропонувавши йому чай чи інші вироби, невимушено і культурно спілкуватися з ним в учасників виходило далеко не завжди. Хочу ще раз нагадати, що головне завдання провідника не в тому, щоб пасажир написав подяку на його адресу. Необхідно, щоб він залишився задоволений умовами поїздки, щоб у нього залишилися лише приємні спогади про подорож.

Можна, звичайно, говорити про брак знань із технічних питань, що теж далося взнаки під час конкурсу, та необхідний матеріал можна додатково підвчити. А от із культурою обслуговування ми ще не дотягуємо до потрібного рівня. Це мене трохи хвилює, адже наші переможці представлятимуть залізницю у фінальному турі конкурсу, який відбудеться у Києві, а там у нас будуть доволі сильні суперники.

Зрозуміло, що кожен захід, який проводиться на залізниці, має свою мету. Тому висловлю колективну думку журі, що сьогоднішній конкурс досяг своєї мети. За це хочу подякувати всім учасникам та гостям конкурсу, а особливо господарям дійства – керівництву, профкому та всьому колек-

■ Переможниці конкурсу професійної майстерності на звання кращого провідника Львівської залізниці Ірина Прокопчук (на фото ліворуч) та Вікторія Стремениук (на фото праворуч)

тиву пасажирського вагонного депо Львів, адже на них лягло подвійне навантаження. Це підготовка до проведення конкурсу і паралельно до виступу своєї команди у ньому.

Всі учасники й уболівальники бачили, що оцінки членів журі були досить рівними. Це дуже добре видно з мінімального розриву між сумою балів переможців та призерів, яка подекуди становила лише кілька сотих бала.

Отож перше місце і звання кращого провідника пасажирських вагонів Львівської залізниці 2010 року здобула Ірина Прокопчук, провідниця пасажирського вагонного депо Ковель. Друге місце

виборов Іван Данилевич із пасажирського вагонного депо Львів, почесне третє місце посів Роман Сідлярчук із пасажирського вагонного депо Чернівці.

Серед провідників моторвагонних депо найкращою визнано Вікторію Стремениук, яка представляла на конкурсі локомотивне депо Здолбунів. Високе друге місце завювала Ірина Вершиніна з моторвагонного депо Львів, а трійку переможців замкнув Микола Чейпеш із моторвагонного депо Королево. У командному заліку першість здобули провідники пасажирського вагонного депо Ковель. Відразу за переможцями розташувалися господарі – провідники пасажирського вагонного депо Львів та гості

з Закарпаття – провідники Ужгородської пасажирської вагонної дільниці.

Після завершення змагань своїми враженнями від конкурсу професійної майстерності коротко поділилися його переможці.

Ірина Прокопчук, вагонне депо Ковель:

– Це мій перший виступ на такому конкурсі. До речі, у минулому році провідниця з нашого депо теж отримала призове місце у Львові та друге на всеукраїнському конкурсі в Києві. Тож хочеться сподіватися, що успіх не омине нас і цього року. При цій нагоді хочу щиро подякувати своїм друзям, колегам по роботі, керівництву та профкому депо, які допомагали мені готуватися до виступу.

Щиро кажучи, найважчим виявився іспит, як триматися на сцені з мікрофоном. Звичайно, провідник кожного дня працює з великою кількістю людей. У нашій роботі виникають різні ситуації, у тому числі й конфліктні, з яких треба виходити з честю, бо життя – це той самий конкурс. Тепер я бачу всі недоліки свого виступу і знаю, на що треба звернути особливу увагу під час підготовки до фінального туру.

Вікторія Стремениук з локомотивного депо Здолбунів цілком підтримує свою колегу:

– Я також вперше виступала на такому конкурсі. Хочу сказати, що вражень багато, а емоцій – ще більше. На запитання що сьогодні найголовніше: знання чи міцні нерви, скажу, що нерви. Бо коли готуєшся вдома – це одне. Тобі здається, що ти все знаєш, розумієш і впевнена в собі, а коли стоїш на сцені, тоді відчуваєш значно вищий ступінь відповідальності і загальна картина міняється. З огляду на конкурс можу сказати, що для змагань у Києві треба серйозно попрацювати над культурою обслуговування та технічними питаннями. Зрештою, ту ж думку висловило і наше шановне журі.

Олександр ГЕРШУНЕНКО та Андрій ВЕЗДЕНКО
Фото Андрія ВЕЗДЕНКА

■ Кулінарні шедеври команд-учасниць

